Κυριακή τοῦ Παραλύτου (Ἰω. ε΄ 1-15)
29 Ἀπριλίου 2007

Μὲ τὴ σημερινὴ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ Χριστὸς μᾶς πληροφορεῖ πὼς ἡ ἀρρώστια ἀποτελεῖ κληρονομιὰ τῆς ἁμαρτίας. Ἡ ἁμαρτία δηλαδὴ φέρνει τὴν ἀρρώστια καὶ ἡ ἀρρώστια τελικὰ τὸ θάνατο. Τὸ ὅτι ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, τὸ διαπιστώνουμε καθημερινὰ στὴ ζωή μας.

Ὁ παραλυτικὸς λοιπὸν ἦταν κι αὐτὸς ἕνας ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος, ποὺ ἡ ἁμαρτία τοῦ εἶχε ἀφήσει κληρονομιὰ τὴν ἀρρώστια του. Τὸ διαβεβαιώνει ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὅταν τοῦ λέγει μετὰ τὴ γιατρειά του: «κοίταξε, ἔγινες καλά, μὴν ἁμαρτάνεις πιά, γιὰ νὰ μὴ σοῦ συμβεῖ τίποτε χειρότερο...».

Ἐτούτη δὲ τὴ στενὴ σχέση τῆς ἁμαρτίας μὲ τὴν ἀρρώστια, μερικοὶ δὲν τὴ δέχονται, ἐνῶ ἄλλοι τὴν χλευάζουν, ὅτι τάχατες αὐτοὶ τὰ γνωρίζουν ὅλα.

Μά, ἂν καλοεξετάσουμε, θὰ διαπιστώσουμε πὼς καὶ ἡ ἁμαρτία εἶναι ἀρρώστια τῆς ψυχῆς. Καὶ σὰν ἀρρωσταίνει ἡ ψυχή, τότε καὶ τὸ σῶμα ὑποφέρει. Μιὰ τέτοια ὅμως κατάσταση δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ τὴν ἀποδεχθοῦμε. Ἀπεναντίας, ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε, γιὰ νὰ ἐξασφαλίζουμε τὴν ὑγεία τοῦ σώματός μας.

Γι᾽ αὐτό, κάθε τι ἐνάντιο καὶ ἐπιζήμιο γιὰ τὴν ὑγεία μας, πρέπει νὰ τὸ ἀπορρίπτουμε. Παρεκτροπὲς ἐπικίνδυνες, καταχρήσεις ἄστοχες, ταλαιπωρίες ἄσκοπες, ἐκθέτουν τὸ σῶμα μας στὸν κίνδυνο τῆς ἀρρώστιας. Καὶ τελικὰ ἀρκετὲς φορές, παραδομένο στὴ φθορά, καταλήγει στὸ θάνατο. Μὰ ὁ Θεὸς μᾶς ἔπλασε μὲ τὸ σῶμα μας, αὐτὸ τὸ γήϊνο στοιχεῖο, καὶ μᾶς εἶπε νὰ τὸ φροντίζουμε καὶ νὰ τὸ σεβόμαστε. Ἐτούτη δὲ ἡ φροντίδα δὲν σταματάει στὴν ἐξωτερικὴ ἔνδυση καὶ τὸν στολισμό, ἀλλὰ προεκτείνεται καὶ στὴν καθαρότητα καὶ τὴν εὐρωστία. «Χωρὶς γερὸ σῶμα, χωρὶς ὑγεία, εἴμαστε ἄχρηστοι γιὰ ἐργασία καὶ μισοὶ ἄνθρωποι στὴ ζωή».

Τώρα, ἂν ἔρθει ἡ ἀρρώστια καὶ εἶναι ἀπὸ τὸ Θεό, ἂς εἶναι καλοδεχούμενη, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ δίκαιος Ἰώβ. Ἐὰν ὅμως ἡ ἀρρώστια εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς δικῆς μας ἀσωτείας ἢ καταστροφῆς καὶ μόλυνσης τῆς ζωῆς, «τότε τί λόγο θὰ δώσουμε στὸ Θεὸ καὶ τί δικαιολογία θὰ βροῦμε στὸν ἑαυτό μας;».

Τελικὰ δέ, ἐπειδὴ εἴμαστε ἄνθρωποι, ἄρα θνητοὶ καὶ φθαρτοί, ἡ ἀρρώστια εἶναι ἡ κληρονομιά μας καὶ θά ᾽ρθει ἀργὰ ἢ γρήγορα. Ἔ! Τότε ἂς εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουμε μὲ ὑπομονή, καρτερία καὶ προπάντων ἐλπίδα πρὸς τὸ Θεό.

Σὰν θά ᾽ρθει λοιπὸν ἡ ἀρρώστια, νὰ μὴ τὰ χάσουμε· νὰ μὴν ἀπελπιστοῦμε. Θὰ καλέσουμε βεβαίως τὸ γιατρό· θὰ πᾶμε ἴσως ἂν χρειασθεῖ καὶ στὸ νοσοκομεῖο, μὰ πρῶτα ἀπ᾽ ὅλα νὰ ἀπευθυνθοῦμε στὸ μεγάλο γιατρό, τὸν Χριστό, καὶ νὰ προσευχηθοῦμε θερμὰ νὰ σταθεῖ κοντά μας καὶ νὰ μᾶς χαρίσει τὴ γιατρειά Του.

Νὰ μοιάσουμε δηλαδὴ τοῦ παραλυτικοῦ μὲ τὴν ὑπομονὴ τῶν τριανταοχτὼ χρόνων, τὴν μνημειώδη καρτερία του καὶ τὴ μεγάλη ἐλπίδα, ὁ ὁποῖος στὸ τέλος κέρδισε. Αὐτὸ ποὺ ἐνδόμυχα ἤλπιζε καὶ πίστευε, τὸ πῆρε καὶ πῆγε πιὰ εὐτυχισμένος στὸ σπίτι του, κουβαλῶντας καὶ τὸ κρεββάτι του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐὰν δὲν καταλάβουμε πὼς ἡ ἀρρώστια εἶναι κληρονομιὰ τῆς ἁμαρτίας, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ἰσορροπήσουμε μὲ τὸν ἑαυτό μας. Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὰ βροῦμε μαζί του.

Ἐὰν δὲν πολεμήσουμε τὸ κακὸ ποὺ κρύβουμε μέσα μας, δὲν θὰ βροῦμε ἡρεμία στὴ ζωή μας. Καὶ ἔτσι τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δὲν θὰ περάσει μέσα μας, γιὰ νὰ σβήσει τὴ σκοτεινιά μας.

Καὶ ἐὰν περιμένουμε νὰ τακτοποιήσουμε τὰ πράγματα μὲ τὸν ἑαυτό μας αὔριο καὶ ὄχι τώρα, σήμερα, ἔχουμε χάσει καὶ ἔχουμε ἀποτύχει. Γιατὶ ἐτοῦτο τὸ αὔριο καὶ ἀβέβαιο εἶναι, καὶ δὲν μᾶς ἀνήκει, ἀφοῦ ἄλλος τὸ χορηγεῖ. Ἔτσι λοιπόν, γιὰ νὰ ἔχουμε ὑγεία σωματικὴ καὶ ψυχική, ὀφείλουμε νὰ ξεφορτωθοῦμε τὸ βαρὺ φορτίο τῆς ἁμαρτίας. Εἰδεμή, κοροϊδεύουμε τὸν ἑαυτό μας.

Ὅμως ἕνα πρᾶγμα νὰ ἔχουμε ὑπόψη καὶ νὰ μὴ τὸ ξεχνοῦμε ποτέ· ὅτι μπορεῖ τὸν ἑαυτό μας νὰ τὸν ξεγελᾶμε· μπορεῖ καὶ τοὺς ἄλλους· μὰ τὸν Θεὸ δὲν μποροῦμε ποτὲ νὰ Τὸν ξεγελάσουμε.

Ἀρχιμ. Ν.Π.